

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 180 Lei
Pe jumătate 90 Lei
In America pe un 2 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIREA POPORULUI“, Bla j, Jud. Târnava-mică
Director ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei
a doua și a treia oră 4 Lei.

Scad puterile

Cari sunt pricinile acestui mare rău? — Trebuie să ne reculegem cu toții, dacă vrem să ne fie mai bine și nouă și țării

În tânguirile omenirii de după războiu în fața greutăților vieții, sunt și temeuri drepte și închipuite. Închipuire este, de pildă, când celorce sunt azi în vârstă de 40—50 ani li-se pare că viața în tinerețele lor a fost cu mult mai ușoară. Viața cu lupta ei totdeauna a fost destul de grea pentru cei cari au luptat-o. Dar înainte cu douăzeci de ani, cu treizeci, aceia cari sunt azi de patruzeci erau copilandri ori feciori juni. De unde să cunoască ei greutățile traiului de atunci? Dacă vreau să le cunoască trebuie să întrebe pe părinții lor, cari au purtat atunci greul vieții. Și lor de bună seamă nu li-s'a părut ușoară viața nici atunci.

Toți aceia, cari poartă azi jugul, erau înainte cu douăzeci—treizeci de ani aproape copii. Copiii de azi, tineretul de azi desigur că nu se plânge de greul traiului ca părinții lor. Lor le pare și azi viața frumoasă. Povara o poartă părinții și ei n'au de unde s'o cunoască în întregime. Așa e rânduiala lumii, și-i bine că-i așa. Tineretul trebuie să între în lupta vieții cu încredere, voe bună și curaj.

Dar tânguirile lumii de azi au și atâtea temeuri drepte: lupta vieții acum e mai grea decât altădată. Asupra unora din pricini am stăruit de altădată. Acum voim să ne oprim la câteva pricini pe cari din obicei nu le vedem, și nu le luăm în seamă.

Piedeca ce ți-se pune în cale se măsură cu două cântare: cât e de grea piedeca, și câte puteri ai tu, care trebuie să o treci.

Un bolovan de patruzeci de kilograme nu-l poate urni din loc un copil de 10 ani, dar un bărbat în depline puteri îl urnește. Un sac de grăunțe îl duce orice bărbat sănătos, dar rară e femea care să se încumete. Pentru unul e greu să umble un cias, pentru altul un drum de-o jumătate de zi e floare la ureche.

Deci aceeași greutate pentru unul

poate fi mică, pentru altul mare, după puterile ce le are omul. Dacă puterile scad, povara din tinerețe ți-se pare nepus de grea la bătrânețe.

Ni-se pare că azi ne par multe poveri prea grele, nu pentru că ele ar fi așa, ci pentru că puterile noastre au scăzut. Și anume: nu puterile trupești, ci puterile sufletești. Sufletul, din care isvorește toată tăria omului, nu mai este așa de bine înarmat ca în trecut.

Puterile lui au scăzut, virtuțile lui s'au împușinat.

Să aducem câteva pilde:

În trecutul românesc și numai cu 50 ani înainte, nu era țaran, care să nu se roage zilnic lui Dumnezeu sau să-și facă cel puțin o cruce. Bisericele erau pline în Dumineci și sărbători. Poruncile dumnezeiești erau ținute. Cu un cuvânt atunci era credință în suflete. Și aceasta credință dădea o mare putere părinților să înfrunte greutățile vieții. Azi credința a scăzut și cu ea s'a micșorat vitejia sufletului în fața necazului. De aceea viața ne pare mai grea.

În trecutul românesc am dat dovadă de multă chibșuință și cumințenie. Nu săream ca olile, una după alta în fântână. Azi, ce vedem că face unul, vrem să facem și noi, ce are unul, vrem să avem și noi. Așa ne risipim zadarnic puterile, ne desarmăm sufletul, și iarăși vom fi mai slabi în fața greutăților.

În trecut eram înarmați cu puterea răbdării, azi nu mai suntem decât în mică măsură. În trecut ne mulțumeam cu puțin, azi ne trebuie mult, pentru a fi mulțumiți. Cu fiecare virtute sufletească ce o pierdem ne scădem puterile sufletești. Rămânând tot mai slabi în fața poverilor de azi, ele ne vor fi tot mai grele de purtat. Iată un adevăr la care puținii se gândesc, în zilele noastre.

Ion Agârbiceanu

protopop, secretarul «Astrei» culturale

O epistolă pastorală a Papei. În cea din urmă zi a anului trecut sf. Părinte dela Roma a scris și trimis lumii întregi o minunată epistolă pastorală, sau enciclică. Părintele creștinătății vorbește despre căsătorie, și arată natura căsătoriei creștine, binefacerile și faloasele ce le trage din ea familia și societatea omenească, greșelile ce se împotrivesc ei, viciile (păcatele) cari lovesc în viața căsătorească și în sfârșit cele mai de căpetenie mijloace de îndreptare.

Întreagă epistola aceasta pastorală, care este destul de lungă, a tradus-o, într-o frumoasă și curgătoare limbă românească, redacția „Sentinelii Catolice“ din Iași și a tipărit-o în numărul 3—4 din 1—15 Februarie, apărând nu peste mult și în broșură, în editura „Presa Bună“ dela Iași. Această enciclică ar trebui să se afle pe masa fiecărui preot unit și din ea să țină mai multe predici poporului, folosindu-se neapărat și în scaunul spovedaniei cât mai des de ea.

Un fond pentru ajutorarea agriculturii. Din anul trecut încă, de când s'a făcut împrumutul așa zis al stabilizării, s'a pus de o parte suma de 500 milioane Lei drept fond pentru ajutorarea agriculturii. Banii până acum au fost depuși la Banca Națională. Ministerele de Domenii și Finanțe, au căpătat dreptul să ridice acești bani și să-i împărțească sub formă de împrumuturi pentru semințe, plantații ș. a. lucrări de agricultură.

Stăruință spre mai bine. Constatându-se că năcazurile prin care trecem, se datoresc în cea mai mare parte faptului că țări agricole, cum e și România, nu și-au putut vinde bucatele din cauza prețurilor mici și în cea mai mare parte din cauza vicleniilor de care s'o folosit Rusia sovietică, oamenii mari ai diferitelor țări s'au adunat la Paris pentru o consfătuire asupra acestei chestiuni. Au fost de față reprezentanții alor 24 de țări, unele cari vând bucate și altele cari le cumpără. Prima ședință a fost deschisă de dl Briand, care în discursul său s'a arătat foarte mulțumit de marele număr al celor prezenți și spune că această sărăcie nu poate fi înlăturată decât prin sprijinire și jertfă atât din partea vânzătorilor cât și din cea a cumpărătorilor. Consfătuirea a ținut câteva zile de-arândul. Înțelegerile făcute s'au adunat într'un protocol, pe care l-au semnat reprezentanții alor 17 state, ceilalți șapte declarând că n'au dreptul de iscălire din partea guvernelor lor. Va să zică oamenii stăruiesc să facă ceva bine, urmează să vedem dacă pot.

Maica durerii

Eram la Roma, în minunata catedrală a sfântului Petru. Zile întregi am admirat această cea mai mare, mai frumoasă și mai vestită biserică a lumii. Ceeace m'a atins însă mai mult, ceea ce mi-a atras ore întregi privirea, a fost statua de marmură albă a marelui măiestru Michelangelo: Pietă. Inchipuiți-vă pe Maica Domnului șezând și ținând în brațe pe Fiul ei mort! Aceasta este adevărată icoana pe care o reprezintă statua. Câtă tristeță în toată înfățișarea Preacuratei! Și câtă liniște pe fața Mântuitorului mort! Nici un sculptor al lumii n'a fost în stare să exprime atât de minunat durerea Preacuratei ca marele Michelangelo (născut la anul 1475 și mort la 1564), cel ce a făcut și minunata cupolă a catedralei sf. Petru din Roma. Se vede că nici un sculptor al lumii n'a simțit atât de mult durerile Preacuratei, ca marele Michelangelo.

Și într'adevăr mari au fost aceste dureri. Spun sfinții Părinți că durerile trupului sunt nimica, pe lângă cele sufletesti. Și de fapt așa e, adevăratele dureri mari sunt cele sufletesti. Acestea rod viața omului asemenea viermelui dela rădăcina plantelor.

Astfel de dureri sufletesti a avut și Preacurata, ceea ce de altfel i-a și prezis dreptul Simeon, la 40 de zile după nașterea lui Isus, când și-a dus copilul ca să-l pună înaintea Domnului. »Și prin singur sufletul tău va trece sabia« (Luca 2, 35) i-a prorocit bătrânul, voind să arete marile suferințe peste cari va trece.

Prorocia bătrânului Simeon s'a și împlinit cu vârt și îndesat, mai întâiu când a auzit această prorocie, pentru că bine știa Preacurata că cel ce s'a născut dintr'însa nu era copil ca ceilalți, că se născuse din Spirit Sfânt, între împrejurări neobișnuite (steaua, magii dela răsărit, cântarea îngerilor și celelalte). Atunci și-a dat poate mai întâiu seama de durerea pe care a încercat-o când a trebuit să-l nască, nu într'o casă, ci în ieslea dobitoacelor, și când a trebuit să și-l apere de frig cu paie, cu fân și cu căldura pe care o răspândeau animalele necuvântătoare. Când apoi a auzit că Irod va să ucidă pe Fiul ei, și a luat-o la fugă spre Egipt, și-a dat și mai bine seama de prorocia dreptului Simeon. Ce durere a trebuit să aibă această mamă iubitoare, când și-a pierdut Fiul de 12 ani după ce plecase din Ierusalim, când s'a întâlnit cu el pe drumul spre Golgota, când stătea sub crucea lui, când a trebuit să audă cuvintele de despărțire: »Iată fiul tău!« când coborîndu-i trupul mort de pe cruce l-a legănat pentru cea din urmă oră în brațele sale de mamă și când l-a înmormântat!

Cu drept cuvânt spun sfinții Părinți: Numărați picurii mării și veți ști câte lacrimi a vărsat Preacurata. Priviți spre stelele cerului, acele sunt ranele Preacuratei. Căci precum în mare se adună toate apele pământului, așa s'au îngrămădit în

inima Mariei toate durerile pământului. Precum poartă marea toate corăbiile lumii, așa poartă inima Neputatei toate ranele durerii. Ea este regina martirilor, pentru că toți martirii împreună n'au suferit cât a suferit această inimă de mamă. De aceea vedem pe icoanele martirilor uneltele cu cari au fost chinuți și omorți, pe când pe unele icoane ale celei fără prihană și pururea Fecioare o inimă străpunsă cu șapte săbii. Unii sfinți Părinți și tâlcuiesc numele de »Maria« cu »mare amară,« pentru că, după cum spune sf. Bonaventura, ea e plină de dar, adevărat e o mare de dureri dar marea această este amară, fiindcă nimenea n'a suferit cât Maria. Cam același lucru îl spune și sf. Bernard, zicând: »Christos, ca om, a putut să moară, Maria însă nu putea să moară împreună cu el. Sulița, cu care a fost împuns, lui Isus nu i-a mai pricinuit durere, a străpuns în schimb inima Fecioarei.« Cu un cuvânt suferințele lui Isus au fost sângeoase, ale Mariei însă nesângeoase. Deosebire aceasta însă este numai externă, și nu esențială, pentru că dacă primea ea înșasi toate acele rane, durerea nu i-ar fi fost nici cu un strop mai mare. Și, cu câtă vrednicie a suferit Maria toate durerile sale! Ne-o spune învățacelul cel iubit, Ioan: »Și sta lângă crucea lui Isus mama lui« (Ioan 19, 25). Sta, nu zăcea, nici nu ingenunchea barămi. Câtă tărie, câtă vrednicie în acest suflet de mamă!

Cu drept cuvânt se poate numi deci Preacurata Vergură Maria »Maica durerii.«

Intruchiparea durerii a fost la Grecii cei vechi Niobe, fata regelui Tantalus, care avuse 6 fecior și 6 fete. Mândră peste măsură pe copiii ei cei frumoși, Niobe și-a bătut joc de zeița Latona, spunând că mai multă cinste i-se cuvine ei decât Latonei, care n'avuse decât doi copii, pe zeul Apollo și pe zeița Diana; pe când ea avuse 12. Mănioasă Latona s'a rugat de copiii ei, să-și răzbune asupra Niobei. Apollo și Diana au împlinit dorința mamei lor și au omorât pe toți cei 12 copii ai Niobei, pe cei 6 feciori Apollo și pe cele 6 fete Diana. Niobe, în marea ei durere, a rătăcit zile întregi pe pământ, până ce, de durere, s'a pretăcut în stan de piatră. Statua Niobei, lucrată de cel mai mare sculptor al vechilor Greci, de Praxiteles (născut la anul 365 înainte de Christos la Atena), se află astăzi la muzeul din Florența (Italia).

Însă ceosebire mare între durerea Niobei și a Mariei! Aceea mândră, încrezută în sine, răzbunătoare și pe urmă zdrobită cu desăvârșire și schimbată în stan de piatră. Aceasta umilită, având toată încrederea în Dumnezeu, nevinovată, nepetată, fără prihană, cu o inimă de adevărată regină, tăcută, plină de o liniște dumnezească și cu o lucire de adevărată sfântă în privirea ei. Câtă nobleță, câtă vrednicie, câtă nevinovăție, câtă pace și liniște, câtă sfințenie în toată ființa ei! Întregă figura ei pare a fi o mână care arată spre cer, spre veșnicie!

Intruchiparea durerii creștine este Preacurata Vergură Maria, iar statua, prin care se exprimă mai minunat durerea ei, este Pietă lui Michelangelo.

Marie, tu cu adevărat ești mai cinstită decât Cheruvimii, mai înaltă decât ceriurile și mai curată decât strălucirile soarelui, și cu toate acestea tu ești adevărata Maica a durerilor!

Părintele IULIU

Despărțământul Blaj al Asociațiunii la lucru

Comitetul Despărțământului Blaj în ziua sa din 19 Februarie a. c. și-a făcut plan de lucru, împărțind între cei 15 membri ai comitetului cele 40 comune ale Despărțământului Blaj. Fiecare membru va avea să viziteze satele și, dimpreună cu alți membri ai despărțământului, să țină conferințe și să se îngrijească de organizarea despărțământului cultural pe sate.

De asemenea s'a hotărât ținerea de conferințe pentru intelectualii din Blaj.

Ca urmare a acestei hotărâri s'a și început lucrul. Duminică în 22 Februarie profesor Dr. Coriolan Suciu, secretarul Despărțământului, dimpreună cu dl revizor școlar Leon Maior au ieșit în comuna Vesa, unde dl Suciu a ținut o conferință instructivă despre Mihai Viteazul, dela moartea căruia se împlinesc în anul acesta 330 de ani. Conferința a fost urmată de proiecțiuni luminoase, reproduse cu ajutorul aparatului Aladin al Despărțământului. După conferință s'a pus în funcțiune aparatul de radio al Despărțământului, ascultându-se la »lădița fermecată« cântecurile pentru săteni și muzica dela București.

Întreg satul, în frunte cu părintele Moldovan, învățătorul Leluțiu și primarul Olteanu au luat parte la serbare, ascultând cu multă plăcere atât conferința cât și radio.

În 1 Martie dl director Alexandru Lepeanu, președintele Despărțământului, a început numărul conferințelor ce se vor ține la Blaj pentru public și elevi. Dsa a ținut în sala de gimnastică a liceului, plină de lume, o conferință mult gustată despre Sufletul Blajului, arătând persoanele însemnate din trecutul Blajului și a neamului. În icoana măestrite dl Lupeanu a trecut pe dinaintea ochilor ascultătorilor faptele mari și neprilnicite dragoste de neam și limbă care pornit din cuibul școlăresc dela împreună Târnavelor.

Tot în 1 Martie dl secretar al Despărțământului, prof. Dr. Coriolan Suciu, însoțit de dl revizor Leon Maior, a ieșit în comuna Ciufud, ținând o vorbire despre Dacii și Romanii, însoțită de chipuri luminoase (proiecțiuni) iar după conferință punând să lucreze aparatul de radio. Toată suflarea din Ciufud s'a întrunit la școală, ascultând cu multă plăcere aminte vorbirea dlui profesor Suciu aflându-și multă plăcere în ascultarea vorbirilor și a cântecelor dela București și altele prinse prin radio. Părintele Frățilă și dl învățător Hornariu le-au mulțumit Blajenilor pentru folosul și bucuria pe care le-au adus Ciufudenilor.

Dorim ca toate satele Despărțământului Blaj al Asociațiunii să se poată bucura curând de plăcerea de a asculta conferințe și radio.

De ale cantonilor

Un cantor care se jertfește pentru ceilalți

Am mai publicat, într'un număr trecut gazetei noastre, o scrisoare a cantorului Muntean Nicolae din Cârța, care se află la București și umblă într'una, dela un seminar la altul, dela un deputat la altul și dela un ministru la ministru, ca să câștige pentru familia sa legii săi mult dorita salarizare dela stat.

Cu toate că nu credem să reușească, în vremurile grele de astăzi, când și colorații funcționari le taie statul din salariu și nici un salar de batjocură nu li-l plătește, încreștina aici, că dl Muntean Nicolae a vorbit cu foarte mulți senatori și deputați despre această

rere a lor, că a înaintat cereri Ministerului Muncii și Sănătății, Preasfințitului dela Gherla, părintelui senator Dr. Victor Macaveiu și până și dlui profesor Iorga. Unii i-au fâgăduit, că le vor sta într'ajutor, alții nu.

Cantorul Muntean Nicolae este și D.-Sa de părerea, să se țină nesmintit congresul cantorilor, dar nu la Blaj, ci la Cluj, și anume să se țină un congres al tuturor cantorilor din Ardeal, fără deosebire de confesiune. Roagă și pe această cale pe colegi, să-și dea și ei părerile, și să stăruiască într'una, pentru ținerea acestui mare congres.

DI Mussolini distinge

Di Mussolini, dictatorul atotputernic al regatului Italiei, aranjează în fiecare an câte o mare serbare, spre aducere aminte de ziua, în care a întemeiat milfiia fascistă. Chipul nostru îl arată pe di Mussolini la serbarea din anul acesta, distingând cu medalii pe ofițeri.

Prea multe tânguiri și hule

Lecția pe care au căpătat-o niște nădrăgari unguri dela un frate al lor, întors de curând din America — Lecție și pentru alții cari văd numai rele și nu știu ce-i și pe aiurea, prin țările

Un prieten al meu, om așezat și vrednic de toată încrederea, mi-a povestit de curând cele ce urmează:

Fusesem mai zilele trecute la Alba Iulia cu niște daraveri și mă întorceam spre casă. În tren răsfoiam o gazetă și mai trăgeam cu urechea la vorbele unor tovarăși de călătorie, necunoscuți. Erau doi nădrăgari unguri cari se tânguiau de necazurile din vremile de astăzi. Se plâneau de câte-s pe lume de toate. Că s'au dus timpurile bune de demult, când plățile erau plăți și viața ușoară. Că toate s'au stricat, și cinstea și omenia. Că în vremile de-acum, dacă nu ești un ticălos și un spertar, care să te pricepi să ungi roțile cum trebuie, mori de foame și te mănâncă păduchii. Și câte altele mai spuneau nădrăgarii ceia, vorbe și tânguiri auzite la toate răspântiile, la toate colțurile de drumuri.

Însă, dela o vreme, ungurii mei au întors vorba spre politică și au început a săpuni guvernul și țara. Și au luat-o foarte de departe, chiar dela unirea Ardealului cu Patria mamă la 1918. Și cuvânta cel mai mustăcios dintre vorbitori, firește în limba sgronțuroasă a lui Árpád și Tuhutum:

Regat le-a trebuit la Valahii noștri cei cu limbile păroase? Acum îl au.

Pot să și-l frigă și să-l mănânce cu mămăligă, căci creapă și ei, azi-măine, dimpreună cu noi cu tot, de atâta fericire! S'au dat pe mâinile lui Ionel Brătianu să-i joace el cum vrea cu opinarii lui de peste Carpați. Ionel a făcut „reforma agrară” și a îmbogățit pe toți haihii. Averescu n'a fost nici el mai bun, că numai de gură-i tare, însă isprava nimic. Ș'apoi Vintilă cel vestit și laudat? Ce-a făcut el pentru țară? Pentru „păpălație” (vorba ungurului)? Dar Maniu? Pe asta „bezeg” că l-am așteptat ca pe Mesia. . . Ș'apoi cu ce ne-am ales? Cu bucatele fără preț, cu băncile cari ne licitează și cu ticăloasa aia de „curbă”, care omoară pe slujbași și le lasă copiii goi. Am crezut că niște proști și acum întindem pe dracul de coadă, buni azi-măine de cimiter, de sapă și de lopată!

... Așa grăia mustăciosul cu gura veninoasă, din tren dela Alba Iulia, și hulua guvernul, țara, oamenii, pământul, aerul, ceriul: Hulua unirea cea pe veci cu țara-mamă, hulua tot și hulua toate. Începuse să mă furnice pe la inimă și simțeam că-mi arde fruntea de scârbă și de necaz. Mi-am închis repede gazeta din care mă făceam că citesc și eram gata să mă ridic ca un tunet și, după ce i-oi fi spus câteva buchii indeseate

Foița „UNIRII POPORULUI”

Fericitul Don Bosco

Visul bălatului

Încă nu era de nouă ani, când Giovanni avu un vis prevestitor, ce el însuși îl povesti fraților lui.

Visurilor nu le putem da totdeauna crezământ, dar visul micului Bosco a fost o profetie, care mai târziu s'a împlinit în măsură deplină, după cum vom vedea în cele următoare.

„Mi-se părea — zice micul Bosco — că mă aflu în mijlocul unei cete mari de copii, cari mai înainte aveau forme de fiare sălbatice, iar după aceea s'au schimbat în miei blânzi. O voce mistică, un glas neînțeles, mi-a poruncit să-i scot la pășune.”

Frații lui începură a râde. Anton, care nu-l avea tocmai la stomac, îi zise prosteste și răutăcios:

— Vei ajunge, poate, un căpitan de bandiți (hoți)!

Iosif răspunse:

— De bună seama vei fi păcurar la oil! Mai adăose și mamă-sa:

— După visuri nu ne putem lua. Dar cine știe? Poate vei fi preot.

Tot acest vis, mai pe larg, l-a avut și altădată micul Giovanni, pe care l-a descris mai târziu precum urmează:

„Când eram de nouă ani, am avut un vis, care mi-a lăsat profundă impresie pentru toată viața. Mă aflam, aproape de casă, într'o curte largă, unde se jucau mulți copii împreună. Unii râdeau, alții săriau, alții înjurau. Auzind înjurăturile lor, numai decât am alergat la ei și amenințându-i cu palmele, i-am îndrumat la ordine. În momentul acesta o figură venerabilă, în haină aleasă, apără înaintea noastră. Fața îi era strălucitoare, de nu mă puteam uita la ea. M'a agrăit pe nume și mi-a dat ordin să mă pun în fruntea copiilor, adaogând: „Nu cu bătae, ci cu blândeță și iubire trebuie să-ți câștigi prieteni. Incepe deci imediat a-i lămuri despre urîtenia păcatului și frumuseța virtuții!”

Zăpăcit și cu frică am zis atunci!

— Cum să-i lămuresc, când eu însumi sunt un băiat sărac și fără învățătură? Nu le pot vorbi nimic despre religie.

În clipa asta băieții au tăcut și s'au grupat în jurul persoanei, care îmi vorbea. Mai avui atâta curaj să întreb:

— Cine ești tu, care grăești cu mine?

— Eu sunt fiul *Aceleia* pe care mamă-ta te-a învățat să o saluți de trei ori la zi.

Ca urmare a visului văzui fiare sălbatice, cari s'au prefăcut în miei.

„Atunci se ivi o doamnă strălucită, care

m'a lămurit asupra multor lucruri, ce aveam să fac.”

Toată activitatea de mai târziu alui Bosco a fost rezultatul acestor lămuriri.

Vilitorul apostol

Micul Ioan din clipele aceste începu a se ocupa cu ideea, ca să se dedice în slujba lui Dumnezeu. Când vedea un preot, simțea fără să vrea ceva venerație față de el, doria să se apropie de el, ca să-i comunice ceva lucru de însemnătate. Când preotul nu-i observa dorința aceasta de apropiere, se supăra foarte mult. Într'o zi a salutat în acest mod pe un preot și așepta oarecum să fie agrăit din partea preotului. Dar acela trecu mai departe, fără să-l resalute.

A rămas posomorît, a mers acasă și s'a plâns cătră mamă-sa:

— Ei, și ce vrei? — întreba mamă-sa. El e un preot învățat, având gândurile-lui, nu se poate opri la taifasuri cu tine, ori cu copii ca tine.

— Ei, și ce l-ar costa, dacă pe o minută s'ar opri de vorbă cu mine?

— La ce vorbă? Ce să discute cu tine?

— Ceva lucruri folositoare spre mântuirea sufletului.

— Cred că ți-ar plăcea, dar trebuie să știi că își are lucrurile lui: în scaunul de mărturisire, în biserică, la liturgie și predică, pe la credincioși și câte altele.

mustăciosului, la gara cea mai apropiată să-l dau pe mâna poliției. Însă a sărit altcineva cu gura și am mai așteptat un pic, să văd ce se va alege din „conversația” aprinsă a celor doi unguri cu ochii pieziși, răi.

Noul vorbitor s'a ridicat din colțul dela fereastră. Era tot un nădrăgar și el, și strângea între dinți o ciutură de pipă, dintre acelea scurte, lucioase, cum se obișnuesc prin străinătăți. Toalele de pe dânsul încă erau mai altfel ca celea cari se poartă pe la noi. Avea un chepeneag scurt, de piele roșie, cu blană mare, și niște bocanci cu vârfurile late, ciotoroase. Se vedea, cât de colo, că trebuie să fie vre-un „american”, care se întoarce din țara dolarilor.

Uimirea mea n'a fost mică, auzind că și americanul o dă tot pe ungurește. Acesta avea însă altă sfadă la vorbă, mai măsurată, mai limpede, însă hotărâtă, bărbătească. Părea că nici nu vorbește, ci își măsoară cuvintele cu „țolștocul”.

— Vă tot ascult de vre un ceas, Domnii mei, și mi s'a făcut milă de nesocotințele pe cari le-ați spus. Sunt și eu ca și dumneavoastră ungur, din viața curată a lui tata Árpád, care ne-a adus strămoșii din deșerturile Asiei. Eu însă m'am învățat un picuț prin lume și n'am umblat cu ochii închiși, cum să pare că trăiți voi frații mei, în această țară binecuvântată de Dumnezeu. Uitați la pipa asta, ea ar putea să spună câte am văzut eu dela California din fundul Americii și până aici, la Mureș, unde v'am întâlnit pe dumneavoastră.

Vă plângeți de țară, de Români și de guvern. Și rău faceți. Ce-am găsit eu aici și ce văd, nu-i asi în toată lumea pe care am colindat-o. În America să vedeți jale și necazuri. Acolo au oamenii cuvânt de a se plânge. În jurul fabricilor din țara dolarilor, stau oamenii cu sutele de mii, fără lucru. Și pot crepa de foame,

— Dar noi, copiii, nu suntem oare copiii lui?

— Ba da. Până sunteți mici, el vă lasă în grija noastră, a părinților, neavând timp să se ocupe de voi.

— Dar Isus de ce se ocupa de copii? El a avut timp de pierdut?

— Ai dreptate, dar tu cum ai face?

— Eu? De voiu fi cândva preot, toată viața îmi voiu petrece-o cu copiii, îi voiu iubi, voiu vorbi cu ei și mă voi sili spre mântuirea sufletelor lor.

Funambulul

Micul Ioan s'a apucat de timpuriu de împlinirea promisiunii că va iubi pe copii și se va face iubit de ei. Îi atrăgea la sine să se joace. Când a învățat bine să cetească, resfoia toate cărțile, ca să afle ceva de povestit la copii. Asculta și predicile din biserică, pe cari le povestea apoi ortacilor săi. Avea obiceiul să se urce pe o bancă, pe un scaun, și de acolo predica și el. Copiii stăteau roată în jurul lui și ascultau.

De oarece el voia nu numai să instruiască (invete), ci să și distreze, să amuzeze, adică să facă plăcere copiilor — a rugat pe mamă-sa să-l ducă la târguri. Aici el se aținea tot pe la mesele „comedianților”, scamatorilor, învățând apucăturile lor, secretele lor. Aceste apoi le repeta și le imita înaintea copiilor, cari rămăneau cu gurile căscate, de mirare. Umbla pe mâni, cu picioarele în sus; se plimba

că nu le are nici hantatar grija. Iar cine lucrează totuși, asudă o zi și nu câștigă cât să se sature odată! Să nu mai vorbim de îmbrăcăminte, de-o pipă de țabac, de-o țigară. Frații mei și ai voștri, dimpreună cu toți lucrătorii din „Olcontrea” dacă nu creapă de foame și de lipsuri pe marginea drumurilor, înseamnă că-și papă rând pe rând economiile și cruțările făcute în vremurile bune.

Și apoi credeți, că și în țările cele mari din Europa e altfel? Ce-i în Franța, ce-i în Viena, ce-i chiar în Budapesta lui Horthy? Raiu, credeți? Vă înșelați amar! Acolo să vedeți sdrențe, șomeri și oameni flămânzi! Acolo-i lipsă de bani și sărăcie. Acolo-i tânguire! Eu mi-am golit buzunarele mâncând prin restaurantele din Viena și din Budapesta lui „Magyarország” cel fericit! Însă de când am ajuns la Curtici, în granița României, trăiesc ca um milionar. Cu un sutar de lei nu schimb la masă cu Președintele dela Washington! Aici laptele-i pe nimica, vinul e mai ieftin ca „borvizul”. Om flămând n'am văzut, sdrențos nici așa. Aici și cerșitorii sunt domni. Nici ei nu mănâncă decât pită albă. Și, de mălaiul copilăriei mele, de pe la Oșorhei, nici pomină. Vi-se pare rău aici, în țara asta? Ei, dar atunci de ce a voit mai bine să moară fratele cela gazetar, ungur dela Oradea mare, despre care am oțit că fusese alungat de poliție, să meargă la Horthy, și el, în loc să plece la Peșta și-a tras un glonte în tâmplă?

Grăți de rău guvernele din țara asta, grăți de rău stăpânirea. Eu nu știu cum merge politica aici și nici nu vreau să știu. Știu însă, că nicăiri, nici în America de unde viu, nici în țările pe unde am trecut, nu-i mai bine decât aici, în România asta hulită de voi!

... Americanul ungur și-a isprăvit povestea și s'a dat să-și aprindă pipa cu o scăpărătoare d'alea cu benzină,

pe funia întinsă între doi pomi; înghiția gologanul, apoi îl scotea din nasul cutăruia și cutăruia, prefăcea apa în vin; tăia găina și o făcea tot bucăți, apoi o învia, încât era veselă și loatră, cuțuruzând mai cu ifos decât mai înainte.

Iată marafeturi, cu cari micul Bosco vrăjia cetele de copii, cari începură a-l urma în toate părțile.

El avea însă o apucătură. Nu începea scamatoriile, înainte de a recita rosarul, împreună cu copiii adunați la „reprezentatie”.

Și mai avea o a doua apucătură: nu admitea, nu lăsa la „reprezentatie” pe băieții obraznici, cari injurau ori vorbeau spurcăciuni.

Micul Bosco se arăta deci din copilărie ca un apostol al celor mici.

*

Comediile lui Bosco nu erau pe placul plebanului. Acesta a luat deci pe micul „apostol” la sine, începând a-l examina, că oare nu e vândut diavolului cu scamatoriile lui? În timp ce îl „moraliza” cu vorbe cât domoale, cât aspre, micul Bosco îi zise: „Preaonorate, grijește de ceasornicul D-Tale!”... Plebanul se pipăi în buzunar și de fapt îi pierise ceasornicul. I-l-a șterpelit Bosco. Când preotul rămas zăpăcit, Bosco i-a dat ceasornicul îndărăpt, arătându-i și dovedindu-i că totul se poate face cu mișcări istețe, cu apucături potrivite, iar nu prin contract cu diavolul.

În timpul acesta s'a oprit și trenul, la o gară mai mare. Nădrăgarii mustăcioși și-au coborât cuferele pe furis și s'au topit spre ieșirea vagonului, cum se topește canforul la aer. I-am închinat și eu aluia cu coarne și mi-am zis: Bună lectie au căpătat și ei, și toți aceia din țara asta, cari nu văd în România noastră decât negură și noroi!

I. Târnavă

Mila regească

Sărăcimea din București e dusă pe rând la Palat, unde se dau mese pentru flămânzii marelui oraș — Pentru nevoiașii cu familie se împarte pâine și carne, spre a fi dusă acasă.

Am arătat în numărul trecut al gazetei noastre, cum știe Maiestatea Sa Regele Carol să găsească drumul spre inima filor nenorociți ai acestei țări, coborînd însuși printre sărăcime, ca să audă durerile și necazurile. Înțelepciunea și mila regească nu s'a oprit la atâta, începând să facă și adâncește într'una, urmând cu milostivirile de adevărat părinte al țării. Într'una din chiliile strălucite ale Palatului din București se întinde zi de zi o masă îmbelșugată, unde se adună cei năpăstuiți de soartă și își potolește foamea, din bucatele curții regești. Sărăcii bătrâni, tineri, femei și copii, stau la masă și bucatele le servesc soldații din gară la palatului. Soldați cu șorturi albe și mâini curate. Sărăcii mănâncă, se saturează și își fac sfânta cruce și blagoslovesc pe Regele, care astfel își înțelege menirea.

Tot acolo, la Palat, în altă încăperă și în ogradă, hâlmuri întregi de pâine așteaptă pe sărăcii cu familie, cari de mănăcarea acasă, să se înfrupte cu toții, mari și mici. Acestora li-se împarte pâine, două, trei, după numărul gurilor flămânde de acasă și săculețele de hârtie cu fontul sau chilogramul de carne. Bună tășile le împart ofițerii și doamnele lor. Iar M. S. Regele stă uneori la fereastră și îi crește inima, când vede că supușii săi se departă mulțumiți și indestulțiți.

Pe ulițele din preajma Palatului, ceasurile amiezii vezi roșii întregi de sărăci, cum se departă eu pâinea albă și suoară și cu porția de carne în săculeț sau în corfă. Și-i auzi pe toți blagoslovind.

— Ține-l Doamne pe Vodă și-i dă fericire, cum bucurie și fericire ne dă nouă! Așa fapte numai în povești s'au mai auzit!

Imprumutul în streinătate se subscrie

Dela Paris vin știri bune. Domnul ministru Mihai Popovici a reușit să aducă lucrările încheierii imprumutului până la semnare. Când scriem noi acestea șirea mai rămâne ca guvernul dela București să încuviințeze desăvârșit condițiile imprumutului și d. Popovici va iscăli contractul.

Cu banii din acest imprumut guvernul vrea să înfăptuiască mai ales așa numitul „Credit ipotecar agricol” și „Banca agricolă românească”, cari vor da imprumuturi ieftine plugarilor, spre a scăpa de povăzile de până acum. O altă parte a imprumutului se va întrebuița pentru facerea și reparări de drumuri, unde vor căpăta de lucru o mulțime de oameni necăjiți și astfel se așteaptă o ușurare a traiului în toată țara.

Nu trec cărțile religioase

În legătură cu articolul publicat în numărul de Crăciun 1930 al „Unirei Poporului”: „O parohie model. Ce poate face un preot harnic într-o parohie mică”, iscălit „Trecător”, dați-mi voie, dle Redactor, să răspund în cele ce urmează.

Ceteam nu de mult „Limba liturgică”, publicată de Părintele Iuliu în „Grăunțele sale sufletești” și mă gândeam, drept are păr. Iuliu, că suntem cel mai fericit popor din lume, putându-ne folosi la sf. liturghie de limba frumoasă și dulce a maicelor noastre. Da drept are și când ne spune, că dacă avem acest mare privilegiu să ne și știm folosi de el, și să nu ne facem de batjocura lumii prin borbosirea slujbelor atât de către noi preoții, cât și de către cantori. Vă voi arăta o pildă mult grăitoare în privința aceasta.

Eram preot militar, pe frontul italian și francez, făcându-mi dl Traian Nașcu, fecior de preot ortodox, iară cantor locotenentul Secetă, fost elev al școlărilor din Blaj. Slujind împreună cu d-lor sf. liturghie în comunele italiene de pe lângă râul Piave, am observat, cu mare uimire, că preoții italieni și-au oprit credincioșii de a lua parte la liturghiile noastre, pe motivul, că poporul nu putea face deosebire între preoții uniți și ortodocși. Mergând în persoană la respectivii preoți și arătându-le legitimațiile mele de preot unit cu biserica Romei, preoții italieni nu numai că nu și-au oprit credincioșii dela participarea la liturghia noastră, dar au venit chiar în fruntea poporului la sf. liturghie, și au rămas uimiți de frumuseța limbii, cântărilor și ritului românesc. Din cele văzute și experiate acolo m'am îndemnat să fac și acasă, în parohia mea, liturghie cât mai frumoasă. Văzându-o aceasta poporul, a îndrăgit biserica și am fost în stare să fac cu ei lucrările, pentru cari mă laudă „Trecător”-ul.

Să nu creadă însă „Trecător”-ul că merit toate laudele aduse de Sf. Sa. Nu le merit în deosebi în privința răspândirii în popor a destulor gazete și cărți religioase.

Când am cetit articolul Sf. Tale, mă aflam tocmai în Blaj, unde am un copil la școală. Trecând pe lângă librărie, am văzut în vitrină o mulțime de cărți religioase, de ale părinților Agârbiceanu, Fireza, Brânzeu, Bujor, Maior și dl Lupeanu. Mi-am zis, văzându-le cât de înapoiati suntem noi față de alte popoare, după ce cărțile scriitorilor noștri n'au apărut încă decât în câte o singură edițiune, și și aceasta încă neepuizată!

Cum se poate una ca aceasta, când poporul nostru, chiar și în criza de astăzi, este dornic de cultură și de luminare?

Eram, pe vremea ungurească, preot în Jichișul de sus, lângă Dej. La sfatul meu părinții copiilor de școală au cumpărat deodată, dela librăria din Blaj, 60 de Oțoih, din cari i-am învățat să cânte în cor, la biserică, psalmii de începătură dela vecernie precum și stihurile cecece a și reușit, cu frumoasă isbândă, în fața păr. canonic Bujor dela Gherla.

Da, poporul nostru este bun și ascultător. Ai putut-o vedea și Frăția Ta. Precum și-a succes Frăției Tale să zidești, prin jertfa poporului, o casă parohială asemenea unui palat, tot așa mi-a succes și mie să cumpăr Oțoih-ele și instrumentele muzicale, pe cheltuiala poporului; și tot așa ni-ar putea succede tuturor preoților să răspândim cărțile bune ale scriitorilor noștri. Prin aceasta i-am îndemnat să lucreze tot mai mult și mai fără de griji materiale pentru biserică și neam.

Ce ai zice dacă ne-am pune pe lucrul?

Păr. Vasile Lazar
din Șieu-Măgheruș.

Societatea cultivătorilor de vii de pe Târnave

Valea Târnavelor e un ținut bogat în vii. Vinul de pe Târnave e vestit și în țările străine și se stoarce mult în fiecare an. Cei mai mulți oameni de pe Valea Târnavelor, cari se ocupă cu vieritul, fac bani numai pe vinul ce îl vând, atât în țară cât și în străinătate.

În anii din urmă însă aceasta vindere a încetat aproape cu totul. Mai ales din recolta anului trecut, nu s'a vândut nimic.

De aceea toți cultivătorii de vii de pe valea Târnavelor și-au făcut o mare societate, care să se îngrijească de năcazurile lor, să le câștige unelte și materiale trebuincioase pentru vierit și mai ales să-i ajute să-și poată vinde vinul din anii trecuți.

Reședința acestei societăți este la Mediaș. Iar în comunele fruntașe Basna, Bălcaci, Băgaci, Ighișdorf, Proștea mare, Ațel, Moșna, Șona și Vorumloc s'au format societăți mai mici, cari stau în strânsă legătură cu cea dela Mediaș.

Astfel de societăți ar fi bine să se facă și în alte părți. Folosul ar fi mare.

Pe alocuri iarnă grea. În ultima săptămână, în cele mai multe părți ale țării noastre, se resimte binișor apropierea primăverii. Nu tot așa este și prin alte părți ale lumii. Ba, în Spania, țară mai călduroasă decât a noastră, zăpada a ajuns până la grosimea de doi metri. Va să zică e vorba acolo de iarnă în toată legea, cum de altfel a început și la Blaj în zilele de 2 și 3 Martie.

O nouă conferință a episcopatului nostru. În zilele de 2 și 3 Martie c. s'au întrunit aici la Blaj, sub prezidiul I. Preasfințitului mitropolit Vasile, toți arhierii bisericii noastre, pentru a se sfătui, asupra problemelor curente ale vieții acestei biserici. Cele mai însemnate dintre acestea sunt în legătură cu noua așezare vlădicească a Maramureșului, cu codificarea dreptului bisericesc oriental, care pregătește la Roma și cu grija pentru școlile confesionale, în jurul cărora e vorba să se pornească o nouă mișcare cu scopul de-a recâștiga și de fapt cecece am avut, la ce nici odată n'am renunțat și ce tot mai mult se dovedește a fi fost un rău că ni-s'a luat. Grija Preasfințitului arhierii s'a extins și asupra mișcărilor permanente de proselitism a celorce tot mai cred în gândul că vor putea să ne desființeze, și s'au căutat mijloace pentru a putea desființa, odată pentru totdeauna, această primejdie. Un punct special al conferinței, care agită în mare măsură clerul bisericii noastre, a fost acela al salariilor preoțești, în jurul cărora nu s'a ajuns încă nici până azi la o soluție mulțumitoare. În acest punct s'a hotărât să se facă toate demersurile pentru ca slujitorii, bisericii noastre să nu fie salarizați cu nimic mai rău decât aceia ai bisericii ortodoxe, fiindcă dacă e firesc să purtăm cu toții sacrificiile impuse de criza generală a țării, este iarăși dela sine înțeles, că aceste, sacrificii nu pot fi purtate decât în măsură egală. În cursul conferinței Preasfințitului arhierii au fost tot timpul oaspeții I. Preasfințitului Sale păr. mitropolit Vasile.

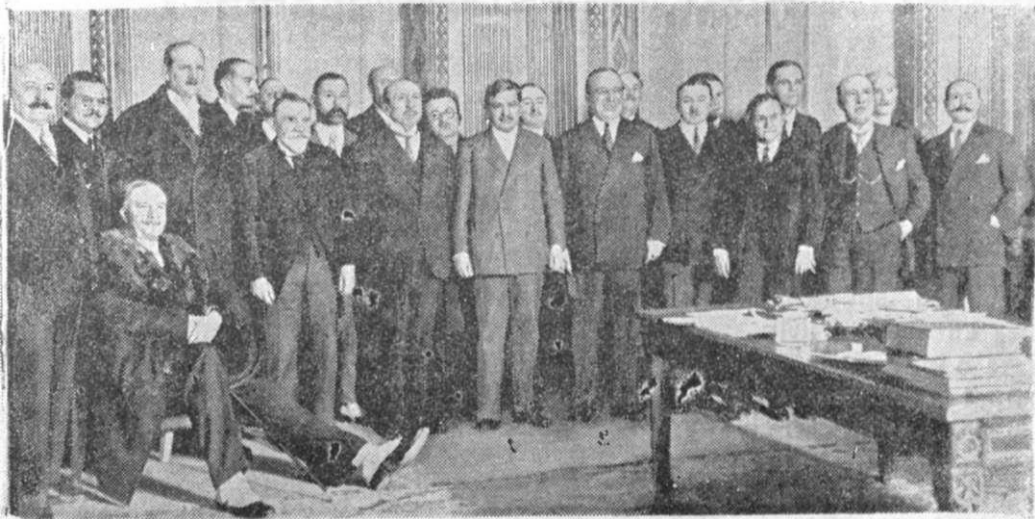
Un sbor spre India făcut de români.

În zilele acestea au plecat la Londra, pentru pregătirea de drum a unui avion „Ford”, prințul Georges Valentin Bibescu, maiorul Tr. Burdulolu ca prim pilot (conducător) și Radu Beller ca al II-lea pilot. Sborul va fi destul de lung căci îndrăzneții aviatori vor pleca din Londra (Anglia), cu scopul de a ajunge în India la orașul Bombay. Indemnul pentru acest sbor se zice că ar fi venit dela persoane foarte înalte, cu scopul ca să se vadă că și aviatorii români sunt în stare să facă bravuri.

Șomeurii se înmulțesc în Germania. După o socoteală oficială numărul șomeurilor în Germania se ridică la suma de 4 milioane, 991 mii. Față cu numărul lor dela începutul lunii Februarie, șomeurii s'au înmulțit în decursul acestei luni cu o sută de mii oameni. Ce lipsă și viață năcăjită va fi acolo, unde aproape 5 milioane de oameni n'au puțința să-și câștige pâinea zilnică.

Sufletul Blajului. Chiar când directorul despărț. Blaj al Astei, își desvolta conferința sa despre acel minunat „suflet” al Blajului, care a ținut cald în inimile locuitorilor săi spiritul de jertfă, de entuziasm național, dragostea de glia străbună și de strânsă alipire de acest neam românesc, mare după obârșia sa, dar prigonit de toți, de credința sfântă cu mucenicii ei, — pe atunci între zidurile bisericii parohiale din Blaj, se petrecea un act mișcător, care în cadre restrinse, dă dovadă de ființarea acestui suflet în piepturile unor tineri meseriași. Ce se întâmplă? Un lucru simplu în sine, dar de înaltă însemnă-

Noul guvern francez

Dăm aici fotografia noului guvern francez, de sub prezidenția senatorului Laval cel însemnat cu (1). Lângă el stă în picioare ministrul agriculturii dl Tardieu (2).

O companie de alpiniști

Vânătorii de munte se numesc în Italia alpiniști, după munții Alpi, pe care îi urcă. Această companie de alpiniști și-a aflat moartea în munții Alpi, lângă Monte Tabor, rostogolindu-se peste ei o lavină sau avalanșă (o grămadă de zăpadă întărită, care se rostogolește din munte în vale). Dintre acești alpiniști au murit 25, iară 59 au fost aflați aproape înghețați, dar totuși au rămas în viață.

tate. În anul acesta mai întâiu, s'au împărțit ajutoare din fundaț. Aurel și Livia Domșa, și după dorința fondatorilor primele ajutoare s'au dat lui Nicodim Marian (3000 lei) conducătorul legătoriei de cărți a Tipografiei Semin., lui Ioan Moldovan (2000 l.), calfă și Nicolae Biriș (1000 l.) ucenic la aceeaș legătorie. Și cum familia fondatorilor a dat pe George Domșa, întâiul legător de cărți român din Blaj pe Izidor Domșa și pe Ioan Domșa, acești trei tineri meseriași au socotit în curățenia inimii lor, că nu-și pot arăta mai bine recunoștința, față de cei ce i-au ajutat în aceste vremi scumpe, decât ridicând un parastas întru pomnirea și odihna acelor trei înaintași de alor, în lucrătoria cărora ei muncesc azi. Mulțimea eredincioșilor cari erau de față la această sfântă slujbă, a rămas mișcată, când a constatat, că în ciuda moravurilor stricate de azi, „sufletul Blajului” tot mai face să incolțească ici și colo floarea recunoștinții, atât de rară azi. — Noi meseriașii din Blaj suntem mândri, că semenii noștri, deși dintre cei mai tineri, dau dovadă de așa simțeminte alese. Cinste lor!

Un meseriaș.

Se va face dezarmarea? Cetitorii au auzit de bună seamă de această chestiune a dezarmării, pe care Liga Națiunilor o tot debate de câțiva ani. Până acum s'a făcut foarte puțin în acest scop, ba aproape nimic. Acum mai nou Liga Națiunilor a înaintat tuturor guvernelor o invitație prin care le roagă să raporteze despre întăriturile războinice pe cari le au. Se va pregăti pentru toamnă sau anul viitor marea conferință a dezarmării. Lucrul e bun desigur și aprobat nu numai de oameni ci și de Dumnezeu. Dar pe cât e de bun pe atât e și de greu de hotărât. Se poate oare ca aceste țări, cari se înarmează pe întrecute, într'o bună zi, după sfatul Ligii Națiunilor, să părăsească toate pregătirile? Cam greu de crezut. Dar să dea Domnul, c'ar fi bine!

Serbare în onoarea României. Clevetirea, adică a vorbi pe altul de rău, este un păcat mare și în timpurile din urmă cel mai iubit de satan. Azi om pe om, nații pe nații și țări pe țări se vorbesc de rău, care de care cu mai multă stăruință. Țara noastră mai ales este una din cele mai mult vorbite de rău. Ba că suntem săraci și lipsiți și ca atare ar trebui să nu ne mai dea nimeni împrumuturi că n'avem cu ce le plăti, ba că avem de gând să nimicim de tot pe unguri și jidani și alte multe lucruri pe cari dușmanii noștri le spun în lume ca să ne strice vaza și încrederea. Mulți oameni mari din Europa și chiar de peste Ocean, din America, au venit anume în România să vadă, cum este starea și purtarea noastră. Și s'au întors oamenii cu alte păreri decât cele pe cari le spuneau dușmanii noștri.

Ca exemplu amintim numai de doi profesori americani, Parker Willis și Gerould care și-au spus părerile lor despre țara românească cu ocazia unei serbări ce s'a ținut la New-York în săptămâna trecută. Parker Willis spune că România, deși a trecut prin multe greutăți, este într'o situație cu mult mai bună decât multe alte țări. De aceea crede el că America va trebui să ajute fără frică țara românească, căci, „nu există altă țară cu mai multe posibilități și garanții”. Profesorul Gerould, cu aceeaș ocazie a declarat că în Europa sunt alte țări „cu mult mai neliniștite decât România, care se prezintă cea mai solid”. Aceste cuvinte frumoase fiind spuse de streini, credem că vor mai astupa gurile celor cari ne vorbesc de rău.

Un polițist de al sovietelor vrea să între cu chee falsă în biroul ministrului polonez la Moscova. Ziarele poloneze sunt preocupate de întâmplarea dela Moscova, care nu se poate întâmpla decât într'o țară ca Rusia Sovietică, unde toate lucrurile sunt de-a îndoaselea față de celelalte țări. Un polițist secret al G. P. U., organizație tainică a bolșevicilor, a fost prins de funcționari, în momentul când lucra să descuie biroul ministrului polonez, care reprezintă Polonia în Moscova. Fiind strâns cu ușa el a arătat și forma de ceară după care a făcut cheea și a mărturisit că face parte din organizația poliției secrete a bolșevicilor. De bună seamă acest agent — spion — voia să afle el, anumite scrisori pe cari le-a primit sau pe care le-a trimis ministru polonez. Ziarele poloneze cer ca să se ia aspre măsuri contra acestui fapt care necinstește întreaga națiune polonă. Nu știm însă ce vor face conducătorii bolșevici, dacă cel prins este chiar om de al lor.

Un comerciant își dă foc magazinului și apoi se împușcă. În noaptea zilei din 23 Februarie, un mare foc a nimicit

total un magazin de sticlărie și alte două învecinate din orașul Galați. Cu toată sdroaba pompierilor focul n'a putut fi oprit până nu a ars aproape tot ce se afla acolo. Poliția a început să caute îndată cauza focului. La început toată lumea credea că focul a pornit din vre-o împrejurare nenorocoasă. Ceeace a produs însă mirare a fost mărturisirea băieților din serviciul aceluia magazin cari au declarat că focul l-au pus însuși stăpânul magazinului Iordan Stoianov. Băieții au spus chiar că l-au văzut pe stăpânul lor când a pus în magazin niște materii inflamabile (cari produc foc). S'a aflat apoi că în timp ce magazinul său era cuprins de flăcări, I. Stoianov era la teatru. Poliția a arestat pe băieții cari au spus acestea și aștepta să vină și stăpânul acasă ca să-l aresteze. Stoianov n'a venit însă acasă până dimineața. Când să între omul în casă, se lovește în pragul ușii de doi polițai cari în numele legii l-au declarat arestat. Stoianov a înțeles că băieții l-au spus și a cerut voie polițiștilor să între până în casă ca să se spele pe mâni și apoi îl pot duce unde vreau. Ajuns în casă, în loc să se spele, el a luat revolverul și și-a tras două gloanțe drept la inimă. Moartea i-a fost fulgerătoare. Pricina acestei nenorociri este tot lipsa de bani, din cauza căreia comerciantul nu mai putea face față plăților.

Streinii din America, fără lucru, vor fi trimiși în țările lor. În timpul din urmă conducătorii Statelor-Unite au început a lua măsuri și a face chiar legi prin care să reglementeze viața celor cari n'au de lucru. Acolo încă sunt mulți șomeri. Mulți însă dintre oamenii aceștia fără lucru sunt streini, adică nu sunt cetățeni americani. Parlamentul american a făcut o lege, prin care se prevede că toți streinii cari n'au lucru vor fi trimiși acasă. Cheltuielile de călătorie privesc pe statul american. După cum se anunță, între sortiți de a fi trimiși acasă din țara dolarului sunt și un număr mare de români, mai ales din Transilvania.

Cercul studențesc Târnava-Mică din București, în ședința extraordinară din 8 Februarie a. c. și-a ales următorul comitet de conducere, pe anul societar 1931. Președinte: Bianu I. Grigore; Secretar general: Oniga Nicolae; Casier: Ciungan Aron; Secretar de ședință: Cioban Ioan; Membru în comitet: Budiu Pavel; Bibliotecar: Domșa Flaviu.

Furtuni mari în Italia. Italia, aproape întreagă, a trecut iarăș prin zile de groază și jale. În zilele de 20—24 Februarie s'a abătut asupra multor părți din țară, o furtună puternică cu viscol și ploaie mari. Apa de ploaie a fost atât de multă încât a făcut să iese din țărături multe râuri. În părțile muntoase apă

O întrecere interesantă

În orașele mari zia-rele sunt duse, dela un capet la altul al orașului, cu biciclete, ca să ajungă cât mai iute în mâinile cetitorilor. Ceice le duc sunt de regulă băieți mai tineri și mai sprinteni. Odată la an acești băieți aranjează o întrecere între ei. Chipul nostru înfățișează o astfel de întrecere pe străzile Parisului. În partea dinainte a bicicletelor se vede pachetul de ziare.

a împins troenii de zăpadă în jos, spre văi, care topindu-se a mărit și mai mult apele. Localități întregi au fost cuprinse de ape, punând pe oameni în drum. Multe drumuri au fost atât de stricate încât nu se mai pot folosi. Din cauza ploilor mari, lupii au tăbărit asupra locuințelor omenești. În foamea lor ei au ajuns până aproape de orașul Napolie. S'a produs iarăși în Italia multă pagubă, groază și jale.

O faptă frumoasă. Ziarele mari din București aduceau mai zilele trecute o știre, care a produs pe buzele tuturor cetățenilor țării, cuvinte de laudă dlui general M. Ionescu, noul director al Căilor Ferate Române. Se spunea anume că Dsa a înaintat o declarație, comitetului de conducere al C. F. R.-ului, prin care aduce la cunoștință că abzice de sumele de bani ce i-s'ar cuveni după lege, pentru slujba ce o face ca membru în comitetul de direcție și cel financiar a sus numitei instituții. Dar fapta dlui general M. Ionescu este cu atât mai vrednică de laudă, cu cât suma totală, de care a abzis, este mai mare. Dsa avea dreptul să primească dela fiecare comitet câte 70 000 mii pe lună, adică dela amândouă 140 mii pe lună. Depe toate lunile unui an suma se ridică la un milion șase sute optzeci de mii. Cu această sumă de bani, Dl. general M. Ionescu, cruță averea Căilor Ferate Române, despre care se spune că nu prea stău strălucit cu banii. Țara întreagă a laudat această faptă și ne putem aștepta ca sub conducerea unui astfel de om să iasă odată din sărăcie C. F. R. Ne gândim însă, câți nu mai sunt pe acolo pe sus, cari ar putea abzice, dacă nu de o sumă așa mare, baremi de jumătate ca aceea de care a abzis dl. general Ionescu. În acest caz și poporul ar duce mai ușor greutățile vieții, căci ar vedea că cei de sus sunt într'adevăr cu tragere de inimă către țară.

Un rabin arestat. A produs mare mirare vestea că rabinul Akiba din Cluj a fost arestat. Rabinul Akiba a fost arestat pe motivul că poliția l-a acuzat cu încercare de mituire (cumpărare cu bani). Anume Akiba a trimis poliției o anumită sumă de bani pentru anumite servicii. El ruga poliția ca să bage bine de seamă ca nu cumva alți jidovi să aducă carne „cușer“ din alt oraș, și astfel să strice venitele credincioșilor săi. Bani, a spus el, că l-a trimis ca o răsplată pentru munca făcută de poliție pe deasupra. Tribunalul după două zile de închisoare l-a eliberat.

O clocă cu șase căței. Cei mai mulți cetitori vor da din cap și vor zice: Nu ne mai îmbătați cu apă rece! Cine să creadă astfel de mirosenii? Măcar că ceea ce scriem aici este purul adevăr, nu glumă. Cine nu crede, n'are decât să se convingă. Dl. profesor Celestin Cherebețiu dela Blaj are o clocă, care a tot clocit la un ou stricat și pe urmă, neavând pui cu cari să umble, Dl. profesor s'a hotărât s'o păcălească, zicând: stai că-ți dau eu ție pui! De câteva zile o cățea îi făta șase căței, iar cățeaua nu le prea avea grija. Într'o seară dl. profesor a luat cățelii și i-a așezat sub clocă. Găina a început a-i acoperi cu aripile, iar dimineața a început a-i griji și purta. Și atâta le tot clocănea, și atâta îi tot chema și-i imbia cu tiricar, până ce cățelii s'au obișnuit cu cloca, iar astăzi umblă numai cu ea și se culcă regulat sub aripile ei. Râzi de te prăpădești când îi vezi după ea, iar dacă te atingi de vreunul, ți-al găst-o: Cloca-ți sare-n cap, gata, gata să-ți scoată ochii. Mai interesant e seara când se culcă. Cloca nu-i poate cuprinde pe toți sub aripi, și cățelii se bat, care să ajungă mai întâi la căldură. Cloca dă să-i împace, dar cățelii se mănă între sine

și încep s'o smulgă de pene pe „mama“ lor, pe urmă fac și ei asemenea pullor, unul sau altul se suie pe spatele clocii, iar cloca, fiindu-i „puiul“ cam greu, croncăne, dar rabdă, că doar e „puiul“ ei, și n'are ce face. Încă odată spunem că ceea ce scriem aici e curatul adevăr.

† Păr. Candid Cristea, paroh gr. cat. în Șpálnaca din Arhidieceză, a adormit în Domnul în ziua de 26 Februarie, în anul al 74-lea al vieții, al 50-lea al preoției și al 17-lea al văduviei. În mormântarea s'a făcut în 28 Februarie. Adormitul în Domnul a fost socrul păr. profesor Ioan Băgăian din Blaj, căruia îi trimitem și pe această cale sincerile noastre condoleanțe. În veci pomenirea lui.

† Văd. Estira Baican n. Karsay a adormit în Domnul în seara de 2 Martie la Blaj, în anul al 70-lea al vieții și al 13-lea al văduviei. În mormântarea s'a făcut în 4 Martie cu mare ceremonie la Blaj. În adormita în Domnul dl. dr. Virgil V. Baican, medicul arhidiecezan dela Blaj, căruia îi exprimăm și pe această cale condoleanțele noastre, își deplânge pe scumpa sa mamă. Fie-i partea cu dreptii!

Pentru restanțieri

In Nr. întâi din anul acesta al gazetei noastre am scris, la loc de frunte: „Restanțierii, cari nu ne trimit banii până la 1 Aprilie 1931, vor fi șterși din cartea adreselor, și dela cetitori ca aceștia vom căuta să ne scoatem banii pe calea legii. Multele greutăți, cu cari ne luptăm, ne silesc la acest pas, care ne doare mai întâi pe noi“.

Ei bine, 1 Aprilie se apropie și încă tot mai avem atâția cetitori, cari nici pe adresă n'au scris: „nu primesc“, nici abonamentul nu ni l-au trimis. Urmează deci să ne ținem de cuvânt, oricât ne-ar durea de mult, căci vremile de astăzi sunt foarte grele și nici nouă nu ne dă nimenea nimica în cinste, iar când nu vom mai avea cu ce plăti, gazeta nu se va mai putea tipări, și vor suferi și abonații cinștiți și regulați pentru cei nepăsători.

RECLAMA
este sufletul comerțului

Corpul omului

10. Hrănirea corpului

Corpul crește. Această creștere se face prin înmulțirea celulelor. Pentru ca celulele să se înmulțească, trebuie să se hrănească.

Celulele din corp se schimbă într'una. Unele se nimicesc, iar altele se tocesc. Celea nimicite, trebuie înlocuite, iar celea tocite, trebuie reparate. Înlocuirea și repararea celulelor se face prin hrană.

Afară de aceea, corpul are lipsă de căldură. Prin căldură își câștigă puterea pentru lucru. Atât căldura cât și puterea corpului se dobândește numai prin mâncare.

Deci, corpul omului trebuie să se hrănească. Fără hrană, omul nu poate să trăiască. O mașină de drum de fier, fără cărbuni și apă, nu poate să meargă. Corpul omului, fără mâncare, slăbește și se prăpădește.

Mâncarea pentru ca să fie folositoare, trebuie să cuprindă materii de acelea, cari se găsesc și în corpul omului. Celea mai însemnate materii din corpul omului sunt Carbonul, Hidrogenul, Oxigenul și Azotul. Acestea materii trebuie să se găsească și în mâncări. Cu ajutorul acestor materii, se înmulțesc și se reparază celulele corpului și astfel corpul crește și se întărește. Și tot aceste materii dau căldura corpului. Dacă una dintre ele lipsește, corpul suferă.

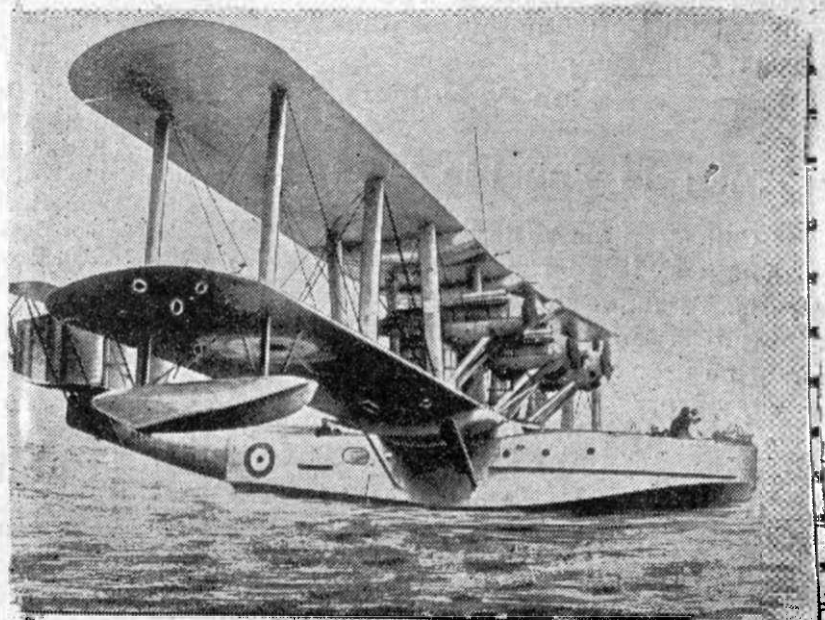
Câinii hrăniți vreme de o lună numai cu mâncări fără azot, au murit. Așa și omul, dacă mănâncă numai un fel de mâncare, suferă, slăbește și se prăpădește.

Deci, omul trebuie să se hrănească cu mâncări de acelea, cari cuprind toate materiile trebuincioase pentru corp.

Acestea mâncări se pot câștiga atât din plante cât și din animale.

Un avion nefericit

Marele și puternicul aeroplan, a cărui fotografie o dăm aici, a fost cel mai mare avion al Englezilor, se numea „Iris III.“ și a ieșit din fabrică în Noemvrie 1930. Luna trecută, voind să aterizeze pe mare, în portul Plymouth, a explodat, și dintre cei 12 călători 8 au murit, iar dintre ceilalți 4 greu răniți unul a murit a doua zi, iar hidroavionul s'a cufundat în mare. Ziarele spun că aceasta este cea mai mare nenorocire de aeroplan întâmplată dela 1926 încoace în Anglia. Pricina a fost că pilotul n'a calculat destul de bine depărtarea apei dela înălțime și, coborându-se aeroplanul cu prea mare luteală, i-a explodat ținătoarea de benzină.

Din plante avem zahărul, făina și uleiurile, iar din animale avem carnea, sângele, ouăle, laptele și brânza.

Unele dintre acestea mâncări cuprind numai carbon, oxigen și hidrogen, cum sunt zahărul, uleiul și grăsimile din animale. Altele cuprind pe lângă oxigen, hidrogen și carbon și azot, cum sunt albușul de ou, carnea, sângele, laptele, urda, sgarciurile și legumele.

Dintre acestea mâncări, cele din tâu dau căldura și puterea corpului, iar celea cari au și azot ajută la creșterea și desvoltarea corpului.

Pe lângă acestea, corpul are trebuință și de mâncări pămâtoase, cum sunt sarea, fierul, varul, pucioasa și altele, cari trebuiesc pentru înmulțirea sângelui și întărirea oaselor și a nervilor. Acestea materii se găesc în pâne, legume, și alte feluri de mâncări.

Omul trebuie să fie mâncător de toate. Numai așa poate trăi bine și poate să fie sănătos.

Dacă nu mânâncă de ajuns, slăbește. Căldura corpului scade, bătăile inimii se răresc, sângele să răcește, puterile se slăiesc și încetul pe încetul cade în nesimțire și moare.

Dacă mânâncă prea mult, nu poate mistui, are dureri de stomac și se ingrașă prea tare. Ingrășându-se tare corpul și mintea se ingreunează, somnul se turbură, răsuflarea se împiedecă și bătăile inimii sunt neregulate.

De aceea, omul să mânânce, dar să țină regulă la mâncare. Să nu umble flămând, dar nici să nu mânânce ca și țiganul, când a mers la lucru la nașul său.

Când mânâncă, să nu se grăbească. Să mestece bine mâncarea în gură. O mâncare bine mestecată, e de jumătate mistuită.

Din contră dacă are o bucatură în mână, una în gură, una pe gât, în jos și una în stomac, nu mai poate mesteca bine și nu poate nici mistui bine. Iar mâncarea nemistuită ingreunează și îmbolnăvește stomacul.

Mâncarea să fie bună și bine pregătită. O mâncare rea, face greață, iar o mâncare rău pregătită strică pofta de mâncare și ingreunează mistuirea.

Mâncarea bună, care îți place chiar și dacă e grea pentru stomac se mistuie mai ușor, decât mâncarea ușoară, dar rea și neplăcută.

Deci: mâncarea bună și bine pregătită, luată la vreme și bine mistuită, ajută și întărește corpul și face viața veselă și îndestulată.

Ion Popu-Câmpeanu.

Târg de vinuri la Mediaș

Cultivătorii de vii de pe valea Târnavelor au hotărît să facă un mare târg de vinuri la Mediaș. Târgul va începe la 22 Martie și vor fi invitați la târg toți neguțătorii de vinuri din țară și din străinătate. Prin aceasta, cultivătorii de vii, vreau să facă cunoscut atât în țară cât și în străinătate bunătatea vinurilor de pe Târnavă.

Gândul este cât se poate de bun și se nădăduște, că pe urma acestui târg, vinurile de pe Târnavă vor fi foarte căutate.

Unui absolvent de teologie. Cu toate că nu obișnuim a lua în socotină scrisorile anonime (neiscălitate), D. Tale îți răspundem, după dorința aici, fiindcă vedem că și să răspundeți gazeta, calendarul și broșurile noastre în popor. Noi în »Unirea Poporului« nu facem nici un fel de politică de partid, fiindcă avem atata cinste de a nu fi năimiți. Facem cultură numai, iar despre întâmplările politice simple raporturi. Gazetele plătite de partide sunt altceva, ele scriu dupăcum li-se dictează. Tocmai acest fapt, că noi suntem fără de partid, credem noi, cea mai bună recomandare pentru gazeta noastră. — În ce privește târgurile, am încercat să cerem dela fiecare comună direct datele de lipsă. Cele mai multe însă nu ne-au răspuns. Vom mai încerca din nou. — În »Grăunțele sufletesti« vom da pe rând și Taina căsătoriei, numai să fim sănătoși și să-i vină rândul. La Hălăucești, jud. Roman, Tipografia Serafică a Seminarului Franciscan a apărut o carte de 160 pagini »Căsătoria« de P. A. B., O. M. C., care va face bune și chiar minunate servicii preoților și sătenilor noștri. În curând apare în lași la »Presa Bună« și în broșură enciclica despre căsătorie a Papei Pius XI, care a apărut de curând în »Sentinela Catolică« și despre care vorbim chiar în Nr. de astăzi al gazetei. — Toate broșurile înșirate, și anume: Visul Maicii Domnului, Epistolia, Minunile sf. Sisoie, Cele 12 Vineri, Cele 24 rani, Sfârșitul lumii, sunt cărțile neaprobrate de biserica noastră și cari mai mult strică decât folosesc. Cele mai multe sunt un minunat câștig pe seama editorului și nimic altceva, unele sunt bogomilice, altele protestante, altele chiar pocăite. Din capul locului trebuie instruiți creștinii noștri să nu cumpere decât broșuri și cărți aprobate de mai marii bisericesti. De aceea e »nihil obstat = nimic nu se potrivește« din punct de vedere al dogmei și al moralei creștine și »imprimatur« = »se poate tipări«, ceea ce trebuie explicat poporului. — Mulțumim pentru încurajare și urările de bine, și de altă dată lapădă-ți anonimatul.

Gr. H. Cele două articole trimise, fiind prea lungi, nu le putem publica. Manuscrisele nu se înapoiază. Acesta este un obicei conștient la toate gazetele. Dacă ar trebui să păstrăm și să retrimitem toate manuscrisele câte ni-se trimit la redacție, ar trebui să ținem pentru acest lucru un funcționar deosebit.

Vasile Filea, O. Am primit 180 Lei. Abonamentul plătit pe 1929.

Of. parohial, Gaura. Foaia merge din 15 Febr. 1930. — Abonamentul plătit până la 15 Febr. 1931.

Am primit câte 90 Lei dela următorii: Ioan Turchiniac, Oniga Iacob, Ioan Muntean, Anton Pal, Ionel I. Crăciun, Lungoci Zaharie, Ioan Togan.

Câte 100 Lei: Pocan Ioan, Gabor Ioan I. A., Ioan Manta, Centeri Mihai.

Câte 180 Lei: Biserica Negru, Ioan Franț, Biserica Budești, Mihai Citirigă, Haragăș Victor, Pavel Șandor, Balate Ioan, Iacob Majorean, Iuliu German, Teodor Lungu, Sardu Ioan, Mureșan Teodor, Of. parohial Gaura, Petru Rus.

Alte sume: Pr. Traian Marcu 360; Gherman Tudor 45; Pop Vasile 150; Brâncovean Iacob 360; Ioan Muntean 210; Maria Nicola 1005; Barbu Romulus 360; Dr. Valeriu Suciu 210; Ioan Zestrean 210; Potra Ioan 85; Ioan Ciolac 360; Dumitru Lascu I. D. 22; Ioan Dobrescu 270; Chirion Hodârnu 45; Ioan Gabor 50; Ștefan Iacob 233; Teodor Beau 360; Dunca Leo Ignațiu 200; Ioan Musteța 200; Pavel Gheorghe 300; Victor Moldovan 540.

Redactor: IULIU MAIOR.

No. 5139—1929.

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. — 1930 a judecătoria de ocol Blaj în favoarea reclamantului

Pollak Maurițiu repr. prin avocatul Dr. Emil Pascu pentru încasarea creanței de 4000 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua 12 Martie 1931 orele 3 p. m. la fața locului în comuna Bucerdea grănoasă la locuința urmăritului unde se vor vinde prin licitație publică judiciară: șură, car, coteț, grâu, fân, în valoare de 16600 Lei.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare. Blaj, la 20 Februarie 1931.

(1381) 1—1

ȘERBAN, portărel

No. 3062—1930.

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. 3062—1930 a judecătoria de Ocol Blaj în favoarea reclamantului Frățilă Judifra repr. prin Dr. Emil Pascu adv. pentru încasarea creanței de 3900 Lei cap. și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 11 Martie 1931 oarele 3 p. m. la fața locului în comuna Sâncel unde se vor vinde prin licitație publică judiciară: șură, coșer, cucuruz, căruță, răsboi de țesut și coteț, în valoare de Lei 8700.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare. Blaj, la 20 Februarie 1931.

(1382) 1—1

ȘERBAN, portărel

No. G. 1565—1930

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei Nr. G. 1565—1930 a Judecătoria de Ocol Blaj în favoarea reclamantului Ambroziu Cristea repr. prin Dr. Emil Pascu adv. Blaj pentru încasarea creanței de 2665 Lei cap. și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 9 Martie 1931 oarele 3 p. m. la fața locului în com. Crăciunelul de jos Primăria com. unde se vor vinde prin licitație publică judiciară una cassă de fier pentru bani în valoare de Lei 10000.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare. Blaj, la 20 Februarie 1931.

(1383) 1—1

ȘERBAN, portărel.

Prăvălie românească nouă

Subsemnatul aduc la cunoștința Onoratului Public din Blaj și jur, că cu data d 4 Martie am deschis

un magazin de coloniale, delicatese și mărunțișuri,

în casele dnei Barth, strada Regele Ferdinand în dreptul preturii, și rog binevoitorul sprijin

(1380) 1—3

ILIE STROIA

A apărut

STRASTNIC

Care cuprinde rânduiala sfințelor și dumnezeieștilor slujbe din Săptămâni Patimilor, acum întâia oră tipărit cu litere străbune.

Prețul Lei 270+20 porto

Librăria Seminarului Bla